

På spår mot framtiden

En dag kommer vi säkert att berätta för våra barnbarn om hur det var att leva under covidkrisen, men just nu vill vi bara lämna den bakom oss och se framåt. Långsamt har vi börjat komma in i våra gamla hjulspår. Bara det att kunna resa igen! Men är en sådan återgång bra eller dålig? Vi har nämligen enastående möjligheter att växla in på nya banor, påstås det, mot ett bättre samhälle än det vi levde i innan pandemin tog fart.

Vi har ägnat det gångna året åt passionerade diskussioner om hur samhället ska rulla vidare när pandemin väl är över. Vilket ansvar ska staten ta på sig för att utforma framtiden, vad ska EU göra och vilken roll måste den enskilda lilla människan spela? Och den faktor som framför allt har dominerat det offentliga samtalet är oron för miljön och klimatförändringarna.

Många hoppningivande enkla lösningar har presenterats, som att flytta över transporten av människor och gods till järnvägarna som är mycket mer miljövänliga. Vi måste ju trots allt kunna förflytta oss och våra varor också i framtiden. Men det finns smolk i glädjebägaren – kommer vi ens längre att få flyga på långväga semester? Somliga invänder att resandet och transportererna ju bara står för en bråkdel av utsläppen, de riktiga klimatbovarna finns i industrin. Så går debatten vidare, som en öronbedövande kakofoni av förslag och motförslag, påståenden och invändningar, som dessutom har haft inslag av röster som säger att ingenting behöver förändras, allt kan bli vid det gamla. Miljökrisen är bara ett politiskt påhitt av en elit som vill stöpa om världen efter sina egna ideal. Alla debattörer verkar så säkra på sin sak.

Konstigt är det inte att unga människor är särskilt engagerade för förändring – det är ju givetvis de som ska leva hela sina liv i morgondagens värld. För dem som snart ska checka ut från livet brådskar det inte nödvändigtvis med att göra några stora ingrepp i den gamla tillvaron.

De många valen och motstridiga påståendena gör att situationen kan uppfattas som förvirrande. Därför måste du sätta dig ned och ställa dig frågan ”i vilken riktning vill jag att samhället ska röra sig?”. Men det räcker förstås inte, för när du väl vet det måste du agera – i visshet om att också små handlingar kan få stora verkningar. Framtiden kan vi inte undvika, men väl de värsta farhågorna.

Möjligheterna är många, och ansvaret vilar tungt på våra axlar. De beslut som fattas i dag kommer – liksom pandemin – länge att lämna spår efter sig.